

A nagy szürke szikla

- Gyenge vagyok, gyenge vagyok... - siránkozott Dormi mormota az erőlködéstől zihálva. Újra nekiveselkedett, de az odú előtt tornyosuló szürke szikla meg sem moccant.

- Mi-ért ép-pen i-de es-téél... - mérgeskedett, és nekifeszítette a hátát a hideg kőtömbnek. Egy héttel ezelőtt a kődarab, megunva a panorámát, legurult a hegycsúcsról, és megállapodott az ajtaja előtt. Még szerencse, hogy maradt egy kis rés a szikla és a bejárat között. Így, ha jól behúzta a hasát, be tudott araszolni az odújába. Azóta igen ügyelt, hogy ne egyen sokat, mert nagy hassal nem fért ki a résen. Vagy nem fért be. Mint múltkor, amikor vendégségből jött haza. Kénytelen volt kint aludni a hidegben.

Először megpróbálta kalapáccsal széttörni a sziklát. Ütötte-vágta, ahogy csak bírta. Bár ne tette volna; még most is sajgott a mancsa az ütésektől. A sziklának persze meg sem kottyant, neki meg majd leszakad a karja.

Azután hívta a medvét, hogy segítsen.

- Egyél sokat, és olyan erős leszel, mint én! - feszítette a medve az izmait, de hiába, meg sem tudta mozdítani a kőtömböt. Úgy kipirult a nagy erőlködéstől, hogy majd megütötte a guta. Végül szégyenkezve elkullogott.

Dormi azonban nem adta fel. Mindennap próbálkozott, hátha sikerül megbillentenie a nagy szürke sziklát, de az mintha gyökeret eresztett volna.

Már majdnem tél lett, amikor arrafelé vetődött egy vándorbagoly. Megpihent a magas fenyőn, onnan nézte, hogyan küszködik a mormota a sziklával.

- Útban van a szikla? - kiáltotta le a magasból.

- Persze, hogy útban van! - nézett fel mérgesen Dormi. - Nem látod, hogy elállja a bejáratot?! Meg sem moccan. Még a medve sem tudta megmozdítani.

- Nem kell ahhoz medve - huhogta a vándorbagoly -, csak víz a repedésekbe. Nemsokára itt a hideg, majd meglátod... - már szállt is tovább.

- Még hogy víz! Mit kezdhetne a víz ezzel a böhöm nagy kővel...

A vándorbagoly tanácsa azonban nem hagyta nyugodni, és estefelé csak teletöltögette az összes repedést vízzel.

Éjszaka megérkezett a Tél. A hidegben üvöltöttek a farkasok, de Dormi semmit sem hallott, mert olyan mélyen aludt, ahogy csak a mormoták tudnak.

Tavasszal, amikor felébredt, első gondolata a nagy szürke szikla volt. Kinyitotta az ajtót, és meglepve látta, hogy nyoma veszett. A helyén alacsony kőhalom szomorkodott a vizes földön.

- Végre annyit ehetek, amennyit csak akarok! - kiáltott boldogan, és futott vissza reggelizni.

KOVALOVSZKI ZOLTÁN

